

Slovenskej republiky

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **JUDr. F. J., Csc.**, advokáta v T., proti povinnému **Okresnému súdu Trenčín**, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 27, **pre vymoženie 545,68 €**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5 Er41/2010, EX 541/2009, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31. mája 2010 sp. zn. 17 CoE 94/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením z 22. februára 2010 č. k. 5 Er 41/2010, EX 541/2009 -13 žiadosť súdneho exekútora (JUDr. O. R., B.) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol (§ 44 Exekučného poriadku). Uviedol, že exekučným titulom je v danom prípade uznesenie Okresného súdu Trenčín z 20. novembra 2008 č. k. 3 T 150/2007 – 105, právoplatné 6. decembra 2008. Týmto bola obhajcovi (oprávnenému) priznaná odmena za zastupovanie obvineného (§ 553 ods. 2 Trestného poriadku) , ktorá mala byť po právoplatnosti uznesenia učtárňou súdu vyplatená na jeho účet. Z citovaného zákonného ustanovenia § 553 ods. 2 Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že obhajca, ktorý bol obvinenému ustanovený, má voči štátu nárok na odmenu a náhradu podľa tarify určenej osobitným predpisom, ak zákon neustanovuje inak. Teda obhajca nemá nárok na odmenu voči konkrétnemu súdu, ktorý odmenu iba priznáva a vypláca. Potom existuje rozpor žiadosti o udelenie poverenia s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom, pretože v žiadosti o udelenie poverenia a v návrhu na vykonanie exekúcie sú nesprávne označení obaja účastníci exekučného konania. U oprávneného (JUDr. F. J. Csc.) chýba

identifikačný údaj pridelený advokátskou komorou a Okresný súd Trenčín je povinným v rozpore s Trestným poriadkom .

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávneného uznesením z 31. mája 2010 sp. zn. 17 CoE 94/2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V plnom rozsahu sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého v predmetnej veci existuje rozpor žiadosti o udelenie poverenia s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom z dôvodu, že v žiadosti o udelenie poverenia a v návrhu na vykonanie exekúcie je ako povinný uvedený Okresný súd Trenčín. Z exekučného titulu, ako aj z ustanovenia § 553 Trestného poriadku pritom vyplýva, že obhajca , ktorý bol obvinenému ustanovený, má nárok na odmenu a náhradu podľa tarify určenej osobitným predpisom, ak zákon neustanovuje inak, voči štátu. Aj keď uvedený exekučný titul vydal Okresný súd Trenčín , ktorý upravil účtáreň súdu, aby po právoplatnosti tohto rozhodnutia poukázala priznanú sumu ustanovenému obhajcovi, z citovaného ustanovenia nepochybne vyplýva, že trovy trestného konania zásadne znáša štát a nie konkrétny súd, ktorý odmenu v mene štátu iba priznáva a vypláca. Exekúciu ani nie je možné viesť proti súdu, ktorý je rozpočtovou organizáciou, ktorej výdavky sa hradia zo štátneho rozpočtu, pričom prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu, ako aj hnutelný a nehnuteľný majetok nadobudnutý z týchto prostriedkov, nepodliehajú výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov. Za nesprávny ale považoval záver prvostupňového súdu, podľa ktorého existuje rozpor žiadosti o udelenie poverenia s návrhom a s exekučným titulom aj z dôvodu, že oprávnený bol v návrhu nesprávne označený, pretože mu chýbal identifikačný údaj (číslo pridelené advokátskou komorou). Takýto údaj Exekučný poriadok (§ 39) pre návrh na vykonanie exekúcie nevyžaduje.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie oprávnený. Navrhol ho (ako aj uznesenie súdu prvého stupňa) zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) postupom okresného súdu ,ktorý bol v rozpore s ustanovením § 43 O. s. p. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku . Pokiaľ bol toho názoru , že v žiadosti o udelenie poverenia a v návrhu na vykonanie exekúcie sú nesprávne označení účastníci exekučného konania, mal vyzvať súdneho exekútora na odstránenie týchto väd , čo neurobil a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd mal na túto vadu prvostupňového konania prihliadnúť z úradnej povinnosti (ex offio) . Napadnuté uznesenie však ako vecne správne potvrdil.

Povinný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či je takýto opravný prostriedok prípustný a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V danej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, a/ ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska, dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O. s. p.).

V danom prípade je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania, teda uznesenie, ktoré nespadá pod žiadnu z uvedených možností. Možno preto vyvodiť, že podľa § 239 ods. 1, 2, O. s. p. dovolanie nie je prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ § 237 O. s. p. (t. j. či ide o prípady nedostatku právomoci súdov, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku právoplatne rozhodnutej veci alebo

už prv začatého konania, návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. oprávnený nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

So zreteľom na oprávneným tvrdenú vadu konania zameral sa dovolací súd osobitne na otázku splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. t. j., či postupom súdu došlo k odňatiu mu možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti účastníka konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany práv a právom chránených záujmov.

Odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) oprávnený vyvodzoval z postupu súdu, ktorý v rozpore s ustanovením § 43 O. s. p. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bez toho, aby predtým súdneho exekútora vyzval na odstránenie väd tejto žiadosti spočívajúcich v nesprávnom označení účastníkov exekučného konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že oprávnený sa návrhom doručeným súdnemu exekútorovi (JUDr. O. R.) 21. 10. 2009 domáhal vykonania exekúcie proti povinnému Okresnému súdu Trenčín na základe rozhodnutia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T 150/2007, ktorým mu bola priznaná náhrada za poskytnutie právnych služieb vo výške 545,68 € . Súdny exekútor na základe tohto návrhu požiadal Okresný súd Trenčín (Krajský súd v Trenčíne uznesením z 8. 12. 2009 z dôvodu vylúčenia sudcov tohto súdu z prejednávania a rozhodovania veci prikázal vec Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 1 v spojení s § 45 ods. 1 Exekučného poriadku), ktorú súd zamietol.

Právo domôcť sa výkonu vykonateľného rozhodnutia sa považuje za integrálnu súčasť súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júla 2000 sp. zn. I. ÚS 5/2000). K porušeniu tohto práva môže dôjsť aj rozhodnutím exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie sa totiž oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti (nevyhnutným dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zastavenie exekučného konania podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku).

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor , ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie , predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia (účinného do 31. mája 2010) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Exekučné konanie sa začína na návrh dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia na jej vykonanie (§ 36 ods. 2 Exekučného poriadku). Vydaniu poverenia predchádza náležité preskúmanie exekučného titulu, ako aj žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie exekučným súdom. Po ich preskúmaní môžu v súlade s citovaným ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vzniknúť v zásade dve situácie. Prvou je, že exekučný súd nezistí žiaden rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, v ktorom prípade je povinný v určenej lehote poveriť exekútora vykonaním exekúcie. Druhou je situácia, že súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. V takom prípade žiadosť o udelenie poverenia zamietne.

V danej veci vznikla situácia, keď súd zistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie , v označení povinného (Okresný súd Trenčín) s exekučným titulom (uznesením Okresného súdu Trenčín z 20. 11. 2008 č. k. 3 T 150/2007, právoplatným a vykonateľným 6. 12. 2008) , ktorým bola oprávnenému (ustanovenému obhajcovi obvineného v trestnej veci) priznaná odmena podľa ustanovenia § 553 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia ustanovený obhajca , má nárok na odmenu

a náhradu podľa tarify určenej osobitným predpisom voči štátu, (ak zákon neustanovuje inak jeho nárok však nesmeruje voči konkrétnemu súdu - Okresnému súdu Trenčín, preto treba vyvodit', že bol nesprávne označený za povinného. Z uvedeného potom vyplýva, že zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade s § 44 ods. 2 posledná veta Exekučného poriadku, nedošlo k odňatiu možnosti oprávnenému konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Navyše, správne odvolací súd poukázal na skutočnosť, že exekúciu nie je možné viesť proti súdu, ktorý je rozpočtovou organizáciou, ktorej výdavky sa hradia zo štátneho rozpočtu (§ 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a doplnení niektorých zákonov), pričom prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu, ako aj hnutel'ný a nehnuteľný majetok obstaraný z týchto prostriedkov, nepodliehajú výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov (napr. Exekučný poriadok).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danej veci je dovolanie oprávneného v zmysle § 239 O. s. p. procesne neprípustné a že jeho prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' ani z § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol.

Oprávnený nebol v dovolacom konaní úspešný a povinnému náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

Za správnosť :

predsedníčka senátu

Hrčková Marta

